

Ханс Кристиан Андерсен е [датски писател](#) и [поет](#).

Известен е най-вече със своите [приказки](#). Сред тях са „[Храбрият оловен войник](#)“, „Снежната царица“, „[Малката русалка](#)“, „[Палечка](#)“, „[Малката кибритопродавачка](#)“, „[Грозното патенце](#)“.

Андерсен постига международна известност още преди смъртта си. По-късно негови текстове са преведени на повече от 150 езика и вдъхновяват множество пиеси, балети, игрални и анимационни филми.

Писателят е роден на [2 април 1805](#) година в [Оденсе](#), [Дания](#). Семейството му е скромно, но баща му смята, че предците му са имали по-високо обществено положение и дори че са благородници. Ханс Кристиан отрано показва въображението си, подхранвано от снизхождението на родителите му и от суеверието на майка си. Той си прави малък [куклен театър](#) и дрехи за куклите си, и четял всяка пиеса, която успява да заеме. Сред драматурзите, от които чете, са [Уилям Шекспир](#) и [Лудвиг Холберг](#).

През 1816 година бащата на Андерсен умира и той трябва да започне сам да се грижи за себе си. Спира да ходи на училище и започва работа като чирак, тъкач и шивач, по-късно работи в цигарена фабрика. На [Великден](#) през 1819 година получава първо [причастие](#) в катедралата „Свети Кнут“ в Оденсе и започва да насочва вниманието си към бъдещето.

Четиринадесетгодишен, Ханс Кристиан Андерсен заминава за [Копенхаген](#), за да търси работа като актьор. По това време той има хубав [сопранов](#) глас и е приет в Кралския театър, но когато гласът му се променя от възрастта, губи мястото си. Негов колега от театъра му казва, че има поетични заложби и той се заема сериозно с писане. Музикантите [Кристоф Вайс](#) и [Сибони](#), както и по-късно поетът [Фридрих Хьоег Гулдберг](#) (1771 – 1852), се отнасят много дружелюбно към младия Ханс.

По-късно Андерсен намира нов покровител в лицето на Йонас Колин, който го изпраща на свои разноски в училището в [Слагелсе](#). По това време той вече е публикувал първия си разказ, „Призрак в гроба на Палнаток“ (1822). Андерсен не бил много добър ученик, нямал голямо желание да се учи и не останал в Слагелсе, а се преместил в друго училище в [Елсинор](#) до 1827 година. За този период Андерсен казва, че бил най-мрачният и горчив през целия му живот. Колин най-накрая се съгласил, че той вече е образован, и Андерсен се завърнал в Копенхаген.